

ת"פ 5787/99 - אמיר אלואני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 5787-99 מדינת ישראל נ' אלואני
תיק חיצוני: 7243/99-5

לפני	כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
מבקש	אמיר אלואני
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לחישוב תקופת הפסילה שהוטלה על המבקש במסגרת גזר דין שניתן בתאריך 14.9.99, למשך 18 חודשים. ופסילה על תנאי של 6 חודשים למשך שנה מתום תקופת הפסילה בפועל.

גזר הדין ניתן לאחר שהמבקש הורשע בגין עבירות של נסיעה פוחזת ברכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה, תקיפה חבלנית ועבירות תעבורה נוספות.

בהתאם לבקשה המבקש אינו מחזיק ברישיון נהיגה מאז 1998, כפי שעולה מאישור משרד הרישוי שצורך לבקשה. בבקשה נטען כי בתאריך 26.5.10 המבקש נידון לפסילה בתיק אחר, והוטלו עליו 21 חודשי פסילה ובתיק זה הופקד אישור בדבר תוקף רישיון נהיגה עם תצהיר העדר רישיון נהיגה בתוקף. המבקש סבר כי גם בתיק זה הוצא אישור הפקדה.

על כן, ביקש המבקש לחשב את הפסילה מיום מתן גזר הדין או מכל מועד אחר ולקבוע כי תקופת הפסילה תמה.

בתאריך 27.5.19 התקיים דיון בפני, וב"כ המבקש הדגיש כי המבקש לא היה בעבר מיוצג על ידי עורך דין, ובגזר הדין לא ניתנה התייחסות לצורך בהפקדה או בהמצאת תצהיר כתחליף, ועל כן, בחלוף תקופה כה ארוכה, מן הראוי לקבוע כי תקופת הפסילה תמה.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה.

לאחר הדיון הורתי לצדדים להגיש התייחסות בכתב לשאלת סמכות בית משפט זה להורות על חישוב תקופת הפסילה לאור הלכה שנקבעה בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.14)

ב"כ המבקש טען כי לבית משפט זה נתונה סמכות לתת החלטה בשאלת חישוב תקופת הפסילה, מאחר ונתונה לו סמכות לבטל החלטות מנהליות שניתנות על ידי רשות האכיפה, והפנה לתת"ע (חיפה) 2525-04-17 **מדינת ישראל נ' זידאן**, שם קבע בית המשפט לתעבורה כי הוא מוסמך לתת החלטה בנוגע לשאלת חישוב פסילה מנהלית.

ב"כ המשיבה השאירה את השאלה לשיקול דעת בית המשפט.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בטענותיהם בדבר סמכות בית המשפט לדון בבקשה, שוכנעתי כי דין הבקשה להידחות מחוסר סמכות עניינית.

בבש"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (14.4.14) קבע בית המשפט העליון הלכה, לפיה הסמכות לחשב את מניין ימי פסילת רישיון נהיגה **על פי גזר דין** מסורה לרשות הרישוי. הביקורת השיפוטית על החלטת רשות הרישוי נתונה בידי בית משפט לעניינים מנהליים.

"אמור מעתה, כי הסמכות נתונה לרשות הרישוי, וכי נגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים, באשר הוא מוסמך לפי סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בעניני רישוי... של נהגים".

המקרה שבפני נופל לגדר הלכה זו, עת שמבוקש לחשב תקופת הפסילה שניתנה מכוח גזר דין של בית משפט השלום. המקרה שבפני שונה בתכלית מהמקרה שנידון בפני כב' השופט א. לרנר (תת"ע 2525-04-17), אליו הפנה אותי ב"כ המבקש, שם עשה כב' השופט א. לרנר הבחנה בין בקשה לחישוב תקופת הפסילה, שהוטלה מכוח גזר דין, שעליה חלה הלכת ג'אבר, לבין בקשת חישוב תקופת הפסילה, שהוטלה מכוח החלטה מנהלית של קצין ממונה, שבעניינה יש לבית משפט לתעבורה סמכות עניינית.

מכאן, והגם שחלפה תקופה ארוכה מאוד מאז שניתן גזר הדין, ועל אף שלכאורה, למבקש לא הוסבר במעמד מתן גזר הדין כי עליו להפקיד את רישיונו, שלא היה בתוקף, או להפקיד תצהיר חלף רישיון הנהיגה למזכירות בית המשפט (הגם שישנו קושי להסתתר תחת הטענה של אי-ידיעת החוק), לבית משפט זה אין סמכות לדון בבקשה.

על כן, הבקשה נדחית, על המבקש לפנות לרשות הרישוי בבקשה לחשב את תקופת הפסילה.

ניתנה היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, בהעדר הצדדים.